

אלגיה ללילה קצר

א.

(הנערה, החדר, חבל הטבור, החמנייה והאם)

עירומה יצאה מחדר הרחצה ונעמדה מהוססת, העבירה משקל מרגל לרגל. בחלון התנופף וילון כותנה, אור חדר דרכו, שפך פנימה שלולית אדמדמה. על המיטה, בערבוכיה, ערימה: חולצות טריקו, מכנסי ג'ינס, תחתונים משומשים, כל שעשוי בד ונגע מתישהו בגופה. למרגלות המיטה פתוחים לרווחה ספרי לימוד, מחברות, פנקס, יומן בכריכה כחולה וסימנייה בלויה אחת. פתאום עלה בה חשק לאסוף הכל ולהשליך לאשפה, להיפרד, להציץ מהחלון בעוכרים הגוררים את הפח עד שפת הכביש, ומגישים אותו לשיניים האימתניות בגב משאית הזבל, אל תוך הצחנה והריקבון, שלום עליכם.

שלום עליכם ושלום על כולם.

היא לבשה את מכנסי הג'ינס המשופשפים ואת חולצת בית הספר התכולה, רכסה את כל הכפתורים, שלום על כולם. לא שקלה להיפרד ממישהו, ולו מהסיבה שאין לה ממי להיפרד. חיך עוברים עליך מתוך תשוקה להיפרד ממישהו אליו אתה כבול, אבל מה קורה כשאין אתה כבול אלא אל עצמך, לאן תוליך את תשוקתך? ועוד קודם, חשבה, אדם בא לעולם וחבל טבור קושר אותו אל אמו, אילן יוחסין, דם זורם, נתונים גנטיים. בדמיונה עלה קול חיתוך-

(שמלווה את האדם כל ימיו מזכיר לו את היותו דחוי בלי נקודת אחיזה לא למעלה לא למטה מיטלטל בין רצונו להיות שייך ובין רצונו לקרוע בשיניו במקום הזה היכן שתשוקתו של אדם נאבקת במקום הזה היכן שלחיי אין פתרון רק זכות השאלה היא האיתנה במקום הזה היכן שהוא עומד מתעקש לתשובה על החיים ועל המוות ועל המוות בחיים היכן שהוא עומד

במקום הזה

הצליל מחליף את המלה)

ניערה את שיערה הרטוב פעם ועוד פעם, התיזה מים על המצעים ועל המחברות הפתוחות, דרכה על אחד הספרים, התבססה עליו בשתי רגליים, גבוהה, כמה

גבוהה, אספה אט־אט את שיערה בגומייה, יצאה מן החדר ומצאה את אמה חותכת גבעולי חמניות ומציבה אותן באגרטל זכוכית רחב, רק ראשיהן הפורחים ביצבצור.

"הנה את. כבר חשבתי מתי אראה אותך", אמה לבשה שמלה שחורה צמודה שהבליטה את רזונה, והרכיבה משקפי שמש גדולים שכיסו לגמרי את עיניה. כפות רגליה יחפות, והבת בחנה את עצמות אגודליה הכולטות.

"משהו קרה להם, את רואה?" האם קירבה אליה חמנייה. "תסתכלי."

"אני לא רואה שום דבר."

"תסתכלי טוב־טוב", קירבה את הפרח עוד יותר. "רואה? הנקודות האלה:

שחורות, איומות."

"אולי נוותר הפעם, עוד מעט חושך ואני עייפתי מהשיטוטים האלה", כמעט

לחשה, הביטה באמה, חיפשה את עיניה, חיפשה משהו. "אולי תלכי לבר..."

"אתמול הכל היה בסדר, והיום, משהו קרה היום. שחורות. אני לא מבינה

את זה", מילמלה אמה, והחזירה את החמנייה לאגרטל. "הם יפים, לא? כמו בני

דודים של השמש."

ניגשה למטבח, מזגה לעצמה מים, לגמה. עקבה במבטה אחר אמה שהמשיכה

להסתובב ברגליים יחפות על המרצפות החשופות של הסלון, אספה את

המספריים, את הגבעולים, סירקה את שערה, ענדה שעון פלסטיק אדום על

פרק ידה, את כל אלה עשתה ומשקפיה על עיניה. אז גם הקשיבה כשהאם

אמרה, אני מוכנה, אני רק נועלת נעליים ואני מוכנה. אנחנו לא נאחר. למקומות

כאלה אנחנו צריכות להגיע בזמן, לא להכעיס, תמיד להגיע בזמן ולעזוב בזמן.

זה הדבר החשוב. שפכה את תכולת המים אל תוך הכיור, והניחה את הכוס על

הדלפק. נאנחה. הלילה עוד עמד ארוך ושחור לפנייה, והיא ביקשה להסיט אותו

הצידה ממנה, אולי לקפוץ מעליו, אבל ידעה שגם אם תנסה חזק, תיפול הישר

אל לועו.

ב.

(המסע, המחילות, הבחור והעקידה)

יצאו אל הרחוב ומשך דקות ארוכות הלכו שקטות. היא הביטה במרצפות

המוכתמות בשחור וחום, חריצים עמוקים סדקו בהן שתי וערב, כאילו שירטטו

מפה סודית של העיר, והיא חשה התרגשות גדולה. עקבה אחר החריצים שנדמו

לה כמחילות בהן חיו לפני אלפי שנים אנשים בגפיים ארוכים ואפי בולבוסיים,

נעו בתוכן מעבירים בשר-ציד, ריפרו את מקום משכבם בעורות, ציירו בגירי אדמה חיות וסימנים אחרים, הסתתרו. הסתתרו. מפני מה הסתתרו, תהתה, כרוכים זה בזה, רועדים, אוזניהם כרויות מעלה, החוצה, ומה יש בחוץ, מה יש שם שמאיים עלינו כל-יך. בקבוקי פלסטיק התגוללו ברעש על המדרכה, התנגשו זה בזה. שני נערים בכובעי בייסבול שחורים וסקייטבורד נוצץ חצו במהירות את דרכן, הפרידו בינה לבין אמה. אופנוען בקסדה כסופה רכב בשולי הדרך, האט, ירק כיח על הכביש והמשיך בדרכו. הכיח הזה מכיל את כל מה שהוא - חשבה. ריכוז הדנ"א של האדם למהות אחת, צהובה, סמיכה, שהותזה בהרף רגע אל מה שהוא תופס כמובן מאליו הקשית: האדמה תחתיו. קולות קידוח עלו ובאו מאחד הבניינים. תריס הוגף. מישהו נשף מאחוריהן, מילמל, כולכם אותו דבר. כולכם אותו דבר. אף אחד לא באמת. לא ראתה את פניו, רק את עורפו שקוצות שיער ארוכות, כהות, היטלטלו עליו.

"אני רוצה כבר להגיע", אמרה והשחילה את ידה בזרוע אמה. "אני לא אוהבת את המקום הזה, ולא את החשיכה שיורדת. אני לא סומכת על השמש שתחזור לכאן מחר, ואם כן, ייתכן שלא יפציע אור מתוכה. האמת שהייתי רוצה להסתובב עם פנס בכיס." שתקה כמה רגעים. "כן, אולי ביום אחר הייתי קוטפת חתיכה מהאור..."

"תיכף נגיע לשם. תראי", קטעה אותה אמה, הרימה את שרוול שמלתה: על פנים זרועה היתה כתובת בדיו כחולה. תחתיה ניתן היה לראות עוד כתובות, שרוטות, דהויות. "את רואה, את יכולה לסמוך עלי, כי על מי תסמכי? במקרה אני יודעת שגם האוטובוסים כבר לא מסיעים בני אדם לתחנות הנכוונות, אולי הם טועים בדרכים, אולי הם עייפים, ואני מכירה אותך, אני מכירה." עצרו, אמה נשענה על כתפה, סידרה את רצועת הקרסול בנעלה. בינתיים הביטה בשתי נשים גדולות, דוממות, דחוסות בתוך מכונית כחולה חוננה: שתיהן בחולצה פרחונית, שפתותיהן חתומות.

הן המשיכו במעלה הרחוב, חלפו על פני הבחור בשיער הארוך, עמד כעת לצד חנות למוצרי אלקטרוניקה, בהה בכותרות סיום של סרט שהוקרן על מסך טלוויזיה רחב בחזית חלון הראווה. פתאום תפס בידה, הביט אל תוך עיניה ואמר: "את בטח מנחשת מי אני."

פיו היה קרוב לפניה, ריח אלכוהול נדף ממנו, התפשט באוויר, כמה התפשט, ענן לבן עכור שציירה ילדה על דף נייר, ילדה שעומדת לבדה במרכז כביש דו-מסלולי סואן, כובע מסתיר את עיניה, ממתינה. למה היא ממתינה, לאור ירוק, לאביה, לאמה, למחווה, למישהו, למישהו שימחק ממנה את זיכרון העקידה -

"כן, אני מנחשת מי אתה."

אמה אחזה בידה האחרת, תבעה ממנה להמשיך.

"אני יודע שאת רוצה לשאול אותי משהו, אז הנה. את יכולה לשאול אותי כל שאלה שאת רוצה", שיחרר את אחיזתו בה.

"למה הוא לא רצה אותי", אמרה, ונבהלה מקולה-שלה. היא לא ידעה מנין צצה השאלה, אבל זה היה הדבר הראשון שעלה בה: למה הוא לא רצה אותי. היא גם לא היתה בטוחה שהיא יודעת למי התכוונה באומרה 'הוא'.

הבחור פשט את חולצתו, והפנה אליה את גבו. "תסתכלי", אמר.

היה לו גב רחב, מפתיע ביחס למראהו הדקיק, מקועקע: Evolution Overdrive.

"זה הכל", הסתובב אליה ושפתיו נמתחו למעין חיוך. "את מבינה את זה?"
 "כן, Evolution Overdrive", חזרה לאיטה, לא באמת הבינה. היו עוד דברים שלא הבינה, למשל: מדוע אי אפשר להתקרב אל הכוכבים כשפוסעים בתוך נוף רחב ידיים? מדוע, כשמושכים את הגרב מעל לברך, מקבלת הרגל צורה של לטאה קדמונית? מדוע מראהו של קולב עירום מבגדים מעורר בה בכי? מעולם לא העזה לשאול אודותם.

הוא הוסיף: "גברים ייפלו לרגלייך, את עוד תראי."

"אני לא זקוקה", אמרה, התחרטה, וסיימה "אחד."

"מה זה האחד? הנה, עכשיו עלי להמשיך בדרכי ועלייך להמשיך בדרכך. היצמדי לדרכך", הוא לבש שוב את חולצתו והביט בה. אז ירד אל הכביש הסואן, פילס לעצמו דרך בין המכוניות, הניח לנהגים לצפור בעצבנות.
 "בואי נלך מכאן", משכה אותה אמה, והן התרחקו מהמקום. "בסוף אתפרק אל תוך הייאוש שלך. תפסיקי להתמסר ככה לזרים ברחוב."
 הערב ירד, ובני אדם נעלו את חנויותיהם במנעולים כפולים. מאבטחים סיימו את משמרתם, אקדחים תקועים בחגורותיהם, הלכו בחבורות, בעייפות, בשפה אחרת.

"חמניות מבקשות את השמש, ידעת את זה?" שאלה אמה. "כשהייתי קטנה קיבלנו חמנייה גדולה-גדולה ואני התיישבתי על רצפת המטבח ותלשתי ממנה את הגרעינים אחד-אחד..."

"אמרת לי שזיכרונות מעלים בך צרבת."

"ובכל זאת, לפעמים אני מוצאת את עצמי מסתכלת בשעון הילדותי שלי לא כדי לדעת מה השעה אלא כדי להיזכר. השעון שלי מעלה בי תמונות מהילדות...", אמה הפשילה שוב את שרוול שמלתה, ויראה את הכתובת.

הן חצו את הכביש, פנו אל הרחוב מימינן, נכנסו לשכונת מגורים שוממה. בניינים בני שבע ושמונה קומות, מרפסות צרות נעוצות בויזוג על החזיתות, אדניות ענק, דלתות זכוכית כבדות במבואות.

"הגענו, לא נאחר", האם הובילה אותה אל שביל הגישה לאחד הבניינים. לחצה על כפתור פעמון מוזהב, הביטה מעלה אל עין מצלמה, היטיבה את תסרוקתה, והדלת נפתחה כמו מעצמה. "זכרי למה אנחנו כאן", סרקה באצבעותיה את שערה, והיא עצמה את עיניה, שמעה את אמה אומרת, ואל תלכי לי לאיבוד, תזכרי שלקחת ממני את כל הזעם שהיה בתוכי ואת מובילה אותו עכשיו בתעלות הוורידים שלך, אני יכולה לשמוע אותך נאנחת, אוי, נאנחת, מי את? תגידי לי. מי את?

היא פקחה את עיניה, מבטה פגש באמה.

ג.

(הדירה, הבחורים, גלידת וניל ודנ"א מאכל את הכל)

"הלילה שלנו קצר", הוא עמד במבוא הדירה וחיבק את מותני אמה. כתפיו מילאו את נפח החולצה הוורודה שלבש, ולרגליו מכנסיים חומים, פס גיהוץ לאורכם, אפו בהק מזיעה. "הכנו לכבודכם הכל, כל מה שיכולתם לבקש. נוכל להתחיל את הערב כאן ואחר כך, מי יודע, אחר כך נלך לאכול משהו, אתם רעבות? בטח שאתם רעבות, אני רואה את זה על הפנים שלכם." הביט באחר שעמד מאחוריו. "גם אנחנו רעבים, נכון?" ציחקק, אצבעותיו הצמידו את גוף האם אליו. "ואת מי הבאת איתך? אחותך? רק אל תגידי לי שזאת הבת שלך. רק לא זה."

"היא אמא שלך? הבייביסיטר שלך? אני יונתן, אבל את יכולה לקרוא לי יוני. כן, כן. אז זאת חברה שלך? קשה להאמין. היא נראית צעירה כל-כך, אבל אני יכול לראות את הדמיון ביניכם. מה אתה אומר?"

האחר, לבוש סרבל עבודה כחול ששרווליו מגולגלים עד בית השחי, הביט בהן ולא אמר דבר. היא חיפשה אחר הדפס של חברת מים או תעופה או תעשיית נשק כלשהי, אבל הסרבל היה ריק. חשבה שהוא נראה דכאוני, בגבו הכפוף וזרועותיו הדקיקות, אולי זו השפעת האלכוהול, אולי המלים שלא הודפסו.

נכנסה לסלון, התיישבה על ספת עור שחורה, אמה לידה. ברקע נשמעה מוזיקה מתקתקה. על שולחן זכוכית אליפטי עמדו בקבוקי בירה, בקבוק ברנדי, כמה כוסות. על הקיר כרזה ממוסגרת ומכונית משנות החמישים, גג פתוח, בחורה במכנסיים קצרצרים ותסרוקת בהירה תפוחה נשענה על דלתה. הבחורים התיישבו על כורסאות עור אדומות משני צדי הספה, נבלעו בתוכן, רגליהם

וזרועותיהם גלשו, כחיות אורכות לטרף. משך רגע ארוך ישבו דוממים, ציפו למשהו שיקרה.

"אתה יודע שהיצור החד תאי הראשון הופיע על כדור הארץ לפני שלושה וחצי מיליארדי שנים?"

"כן, כן. רוצה גלידה? אני חושב שילדות כמוך אוהבות וניל, נכון? בטח ילדות בתלבושת אחידה." יונתן יצא למטבח, הגביר את קולו: "יש לי אפילו סירופ שוקולד, את תוכלי לדמיין שאת נמצאת בגלידריה אמיתית. רק סוכריות צבעוניות אין לי, זה לא נורא, נכון?"

"אבל עבר זמן רב עד שהתפתח היצור הרב תאי הראשון. אתה חושב שאנחנו תוצר שלו? תגיד לי", פנתה לאחר. "מי האב הקדמון שלך?"

"תפסיקי", ביקשה אותה אמה, והתנצלה: "ככה זה בגיל ההתבגרות." יונתן חזר. "אנחנו אוהבים את גיל ההתבגרות, לא?" נתן לה קערית גלידת וניל טובעת בסירופ שוקולד. "תטעמי, תטעמי. אנחנו אפילו מעודדים את הגיל הזה, כאלה אנחנו." טיפטף פנימה כמה טיפות ברנדי. "לחיי השיפור. אנחנו גם משתפרים כל הזמן, לא?"

"ומי האמא הקדמונית שלך?" פנה אליה האחר.

"אני יתומה. אפשר לומר שהגעתי לכאן הישר מן המבול הגדול. תלוי איך אתה מסתכל על זה, כמובן. אם אתה מצד האבולוציה או מהצד השני." "לחיי הלילה!" יונתן מזג ברנדי לכוסות והגיש להם.

"אפילו הדנ"א שלי מוכיח את מה שאני: יתומה. אולי נרצחתי כשהייתי קטנה, אולי אבא שלי מכר אותי תמורת הון אותו יכול לממש באחת מהמדינות האירופאיות המדויקות האלה. זה החטא של אבי", אמרה. "אבל לא זה העניין. העניין הוא מה החטא של אמי."

"על מה היא מדברת? תגידי לה שתהיה בשקט כי הדיבור שלה גדול עלי." אז נעץ בה מבט בעודה מלקקת את הווניל. "שמת לב שיש את אלה שאוכלים בכיסים את הגלידה שלהם, ויש את אלה שתמיד ילקקו?" שאל את האחר. "אולי אפשר לראות בי ממזרה, שילוב לא חוקי בין אמי לגבר לא ידוע, איש קרקס נודד", המשיכה.

"אנחנו צריכים לעשות עם זה משהו." יונתן שיחק בכוסות, העביר אותן מצד אחד של השולחן לצדו האחר.

"והדנ"א הוא בסך הכל חומצה", הוסיפה, דמיינה חומצה זולגת, מבעבעת, מאכלת את הכל, את השמש הכוכבים העצים, את הטווסים הברווזים הלטאות, את הכל.

"נגיד", המשיך, מתעלם ממנה. "אלה שאוהבים גלידת וניל ואלה ששונאים, לא, אלה שמשאירים ביס אחרון, לא גומרים מהצלחת, ואלה שגומרים הכל, אפילו אוכלים מצלחת של אחרים. עכשיו, כמה חלקים יש לנו, מה נעשה איתם? נתאים להם סגנון לבוש, תכנית טלוויזיה, משהו שקשור למין, לאוכל, לרכוש, ובסוף נפרוט את כל זה למטבעות -"

"ואז שקט יעטוף את הכל", אמרה. "אתם יכולים לדמיין את השקט הזה בראשכם? לא? כי אני כן. לשקט יש צליל מיוחד-"

יונתן התרומם. "יש לך פה גדול, גדול מאוד", התיישב בינה לבין אמה, הטח את גופו אליה, ופסק באצבעותיו את שפתיה. "אבל אני אוהב פה כזה." דחף אצבע אל תוך פיה.

היא נשארה קפואה במקומה, הניחה לגלידת הווניל לנזול משפתיה. "אני אוהב ילדות עם פה גדול", מילמל ומרח את שפתיו על פיה, דחף את לשונו עמוק לתוכו.

עצמה את עיניה, הרגישה את לשונו הדקה מחטטת בתוך פיה, מזהמת אותו באלכוהול, ברוק, בשפה, מה אם אהדק בעוצמה את לסתותי, אהדק את שיני, אהדק אנשוך אקרע-

הוא שיחרר את אחיזתו והיא פקחה את עיניה, ראתה אותו גוהר כעת על אמה. האחר עמד מעליה, סרבלו השתרבב סביב קרסוליו, תחתוניו חשופים, פטמותיו ורודות. שלח את ידו אל פניה, כמעט ומעך את לחיה, באבחה אחת הוריד את מכנסיה, והיא נאבקה בו רק למשך רגעים ספורים.

ד.

(המסע ממשיך, הג'פ, האשה, האב, החוק וזיכרון העצים)

ירדו לחניון הבניין, האם לחצה שוב ושוב על השלט, עברה ממכונת למכונת עד שנשמע קול צפצוף ופנסי ג'יפ שחור היכהבו. מיהרה, גררה את הבת אחריה, פתחה את הדלת, עזרה לה להתיישב, הידקה את חגורת המושב, והתיישבה בעצמה במושב הנהג.

"יש לנו רק כמה דקות עד שהם ירגישו שחסר להם משהו. בסוף תמיד הם מרגישים שחסר להם", אמרה נהגה. יצאו אל הכביש.

"אני כבר עייפה מהלילות האלה, אמא." הרגישה כאב ושיתוק לסירוגין. זרזיף דם ירד משפתיה, ליקקה אותו.

"עוד מעט יתחיל החורף, נהיה יחד בחורף, את ואני, לבד, בכובעי צמר."
 "ואחר כך שוב, אחר כך שוב, את ואני, בדרכים, כלילות, עם אנשים זרים,

בדירות מסוימות, ואז לוקחות מהם, מה עוד ניקח מהם", לחשה.
 "בואי נחשוב על הלילה. אין מחר. רק הלילה הקצר שלנו", ביקשה אמה.

"לאן?"

השעינה את מצחה על החלון, הביטה החוצה. "לים, לא, לאוקיינוס, לאוקיינוס
 השקט."

אמה פתחה את תא הכפפות, הסיטה את מבטה מהכביש, ידה האחרת רעדה
 על ההגה. "תברקי מה יש לו כאן", לא חיכתה, שלפה משם מפיות נייר, צרור
 מפתחות, מסמכים, את הכל זרקה אל המושב האחורי, משכה מעומק התא חפץ
 עטוף בכר שחור. "תראי."

אקדח שחור, נוצץ. הבת סובבה, מיששה בשתי ידיה, ואחר כך טמנה אותו
 מתחת למושב.

"עכשיו הוא שלי."

חלצה את נעליה, פשטה את גרביה, פתחה את החלון ושירכבה את ראשה,
 הרגישה את האוויר הקר מכה בפניה, הופך בשערה. הביטה אל השמים משובצי
 הכוכבים, ייחלה להושיט יד ולגרפם אחד-אחד, לא, רק ללפטם, לסמן במגע.
 היא חשבה לעצמה: אם פעם ארצה לברוח, אם פעם ארצה, הכוכבים יובילו
 אותי, ביקשה לעצמה, מה ביקשה, ביקשה לעצמה -

בבת אחת בלמה האם את הג'יפ. דמות כהה במעיל רחב במרכז הכביש, מכסה
 על עיניה מפני הפנסים, קרבה אליהן, גררה אחריה עגלה ובה טלוויזיה, מסך
 מנופץ. הגיעה סמוך לחלון: אשה בשיער דליל וסיכות ראש צבעוניות, הייתה
 ראשה שמאלה, כאילו הקשיבה למשהו, ושאלה:

"אולי אתם יודות איזה סרט יש טלוויזיה היום?"

היא נדה בראשה, כעת תבקש זו מטבעות, תבקש להצטרף אליהן, איפה
 יושיבו אותה, במושב האחורי, הקדמי, היא תפנה לה את מקומה, ומה יעשו
 בטלוויזיה, יכניסו מאחור, ישאירו על שפת הכביש, ידרדרו במורד הדרך, ומה
 תספר לה בשעה שייטלטלו יחדיו בג'יפ -

"אמרו סרט צחוק", אמרה האשה וראשה התנדנד על צווארה, מאיים להיתלש
 ולהתגלגל לשמאלה. "וכאן כלום, חושק." הצביעה על הטלוויזיה. "כל הזמן
 חושק, כל הזמן."

המשיכו לנסוע, נבלעו בכביש השחור.

"עכשיו תשאלי אותי משהו", אמרה האם.

"למה כשמושכים את הגרב מעל לברך מקבלת הרגל צורה של לטאה
 קדמונית?"

"לא יודעת. אני לא מבינה בלטאות. אבל מעולם לא שאלת אותי על האב."
"את, את צוחקת או בוכה?"

"נודדת, זה מה שאני", אמרה אמה והניחה את ידה על ברכה, והיא חשה בחום המציף אותה. "אנחנו יכולות לנסוע לאן שאנחנו רוצות, כמה רחוק שרק נרצה. תמיד חלמנו על זה, לא? הטנק מלא, ויש לנו כל הלילה."
"אם לא ירדפו אחרינו. את יודעת שהמבול סחף הכל, אפילו את העצים והשורשים?" לפתע אחזה בה חרדה, והיא סובבה את ראשה לאחור, אל שובל הכביש שהותירו מאחוריהן. תמיד יכול החוק להיכנס לכאן, חשבה, גמיש גולש חודר לכל מקום, מה זה בשבילו להגיע לכאן, לקבוע נהלים, הנחיות לרגשות, לאסור תמונות מסוימות ולהתיר אחרות, מה זה בשבילו. שמעה את קול הניידת הבאה בעקבותיהן, טימאה את האוויר ברעש צורמני של סדר וכפייה -

(שמלווה את האדם כל ימיו מזכיר לו את היותו דחוי בלי נקודת אחיזה לא למעלה לא למטה מיטלטל בין רצונו להיות שייך ובין רצונו לקרוע בשיניו במקום הזה היכן שתשוקתו של אדם נאבקת במקום הזה היכן שלחיי אין פתרון רק זכות השאלה היא האיתנה במקום הזה היכן שהוא עומד מתעקש לתשובה על החיים ועל המוות ועל המוות בחיים היכן שהוא עומד במקום הזה הצליל מחליף את המלה)

היא לפתה בחוזקה את המושב, נוכחה לגלות שאמה לחצה בכל כוחה על דוושת הגז.

"את דוהרת ואין לך סוס", צחקה. "אני אוהבת את זה, אבל רגע, אני רוצה לספר לך משהו."

הניידת קרבה אליהן מימין, והיא הכיטה במראה הצדית: שני שוטרים בכובעים ומדים. אמה הרפתה מדוושת הגז, הניחה לג'יפ להאט.
"ספרי."

"פעם כשהייתי קטנה-קטנה, עמדתי לבד ברחוב שלנו. זו היתה שעת דמדומים ואני הבטתי בעצי הפיקוס בקצה הרחוב. פתאום נעלמה השמש לתוך החשיכה, ובבת-אחת העצים הפכו להרים גבוהים, מפלצתיים."
הניידת חלפה על פניהן, נבלעה אל תוך הכביש, והן נשארו לבד, נסעו כברת דרך נוספת, סטו לדרך עפר, ובלמו.

ה.

(החול, הירח והיא החייבת להמשיך)

היא רצה במעלה הדרך, נאנחה, טיפסה על גבעה לבנה, אמה בעקבותיה, אפילו שמעה אותה אומרת לה, חכי, אל תרוצי, חכי, לא יהיה לי כוח להרים אותך אם תפלי.

"אני בסדר", צעקה.

פתאום קרסה אל תוך החול הלבן. שניות אחדות התגוללה במורד הגבעה, טמנה את פניה בחול, גרגרים מילאו את עיניה, את אוזניה, את פיה. אמה הגיעה סמוך אליה, יחפה.

הן הביטו שותקות זו בזו.

התרוממה מעט וחיבקה את רגליה של אמה, הצמידה את חזה חזק אל הרגליים האלה. גרגרי חול הציקו לעיניה, לפיה, כמה הציקו, ביקשה לעצום, לפקוח, לעצום, לא יכלה.

"מה קורה לך?" שאלה אמה.

"אני לא רואה את האוקיינוס-"

"הירח עומד מלא ובהיר מעלינו, אמה התכופפה וליטפה את שערה, גרגרים לבנים זלגו ממנו ארצה.

היא נשכבה על גבה, התבוננה, שקטה. ההליכה לצד, בצד, בשקט, בלי שורשים, להביט רק בציפורני רגלי, ללכת לאן שישאוני, בלי בית, לא לבקש אחיזה, לא למעלה לא למטה, כל ישותי נישאת על ציפורני רגלי-

"יש לי עוד כמה דברים לעשות", לחשה, כמה לחשה, כמעט לא שמעה את קולה-שלה.